

i hvilken Falbydelsen eller Tilberedelsen finder Sted. Det er ikke Lovforslagets Mening, at Politiet f. Ex. skulde kunne komme og falde ind om Matten over Folk for at forlange at se deres Boutik eller Lokale, hvori de tilberede eller opbevare Varerne, men kun paa de Læder, hvor Tilberedningen eller Udsalget finder Sted, altsaa paa en Tid, hvori i Reglen disse Lokaler ere aabne, og hvor Arbeidere eller Andre ere tilstede der, og jeg hæveder ligeledes, at det er noget ganske Andet end ganske i Umindelighed at prisgive disse Folks Bopæl for Undersøgelse i et hvilket som helst Niemed. Her er kun Tale om at iværksætte en Undersøgelse paa de Steder, hvor Varen opbevares eller tilberedes, og i det Niemed at undersøge Varen. Derfor siger jeg, at det Hele aldeles ikke har saadanne Dimensioner, som man vil tillægge det, som om man her skulde være i Begreb med at gjøre et vigtigt Brud paa en Borgerret, som vi Alle sætte Pris paa. Det er en Ting, som ikke vilde falde mig ind. Naar et saadant Forslag skulde fremkomme, vilde det jo heller ikke blive forsøgt at stikke under Stolen, hvad egentlig Meningen med det var. Derfor siger jeg, at der ikke her er noget saadant Principielt, der staar paa Spil. Her er kun Spørgsmaal om, hvad der er den fornuftigste, den mest praktiske og den mest hensigtsmæssige Ordning paa dette Omraade. Jeg skal ikke længe dvæle ved § 5, der særlig angaar Rjød; jeg gjør mig ingen Illusion med Hensyn til Paragrafens Stjæbne, da begge Mindedretallene i Udvalget og saaledes et Flertal ere enige om at foreslaa, at den gaar ud. Jeg beklager det, men jeg skal derfor ikke opholde Forsamlingen længe ved at tale om den, og jeg tror ogsaa, at det nok kan være, at de Herrer, som udtale sig saa stærkt mod denne Paragraf, omtrent ere i Færd med ligesom at slaa en død Mand ihjel. Jeg mener derfor, at det heller ikke er nødvendigt at undersøge, hvorvidt denne Paragraf er fremkaldt af Slagtere eller Andre, thi det vil neppe have nogen praktisk Betydning. Jeg kommer dernæst til det Punkt, som man saa stærkt har diskutert her, nemlig Spørgsmaalet om Straffebestemmelserne. Ogsaa der vil jeg bede om, at man vil lade være at sætte dette Spørgsmaal i direkte Forbindelse med Begrebet om, hvad der er demokratisk eller ikke demokratisk. Forsvørgt kan jeg vil en vis Grad sympathisere med den Bemærkning, at Bødestrafpen egentlig ikke er nogen demokratisk Straf. Det er jo en Bemærkning, som ligger meget nær, og det forundrer mig egentlig, at man kan bestride det, men det tror jeg slet ikke, det er værd at komme ind paa, thi her diskutere vi ikke Spørgsmaalet i sin Umindelighed, om man skal af med Bødestraf og sætte Fængselsstraf istedet, men her tale vi kun om dette enkelte bestemte Tilfælde, og der er det jo en nærliggende Betragtning, som jeg tillod mig at fremhæve forrige Gang, at hvad

man ellers mener om dette Spørgsmaal, om Bødestraf eller Fængselsstraf skal benyttes, saa synes jeg, Enhver maa sige sig selv, at der er Tilfælde, hvor det ikke er hensigtsmæssigt at anvende Bødestraf, og det er navnlig i saadanne Tilfælde, hvor det ligefrem kan betale sig at overtræde Loven, og det er det, det kan i det Tilfælde, som her foreligger. Det er ikke et tilstrækkeligt Motiv for en Mand til at unblade disse Varesorfalftninger, at han bliver idømt en Bøde; i de allerfleste Tilfælde vil det gaa ustraffet hen, det kan man sige sig selv. Om end Polititilsynet bliver langt bedre, end det er nu, kan man være fuldkommen overbeviset om, at en Mand sælger 100 Gange forfalskede Varer, før han bliver grebet een Gang, og at altsaa Bødestrafpen vil være meget lidt følelig og en Straf, der ikke indeholder tilstrækkelig Opfordring for Folk til at tage sig iagt. Saa siger man: Ja, men lad os reformere Straffeloven. Dertil vil jeg svare, at jeg er tilbøjelig til at tro, at det overhovedet er en Feil ved Straffeloven, at man har givet efter for en vis Vane og en vis Slendian, som er kommen ind i Praxis, hvorefter man betragter de i den daglige Handel forfalskede mindre Varesorfalftninger som en anden Forbrydelse end ethvert andet Bedrageri; men deri tager man feil. Jeg tillod mig allerede forrige Gang at nævne, at det, at en Mand hyppigt gjentager et lille Bedrageri og saaledes fravender Publikum til sammenlagt et større Beløb, egentlig ikke har mere Krav paa Sympathi eller Medlidenshed, end naar en fattig Mand begaar et Tyveri eller Bedrageri een Gang for en lille Sum. Jeg tror altsaa, at det i det Hele taget er et stort Spørgsmaal, om ikke Straffeloven her har grebet feil. Men naar vi ville udrette Noget paa dette Omraade, tror jeg, at det vil være meget urigtigt at skyde det hen, til vi ere blevene enige om en Reform af Straffeloven. Dersom de Herrer ville sige: Lad det ligge, indtil vi have faaet Straffeloven reformeret, saa tror jeg vistnok, man maa erkende, at det vil være at udsætte Sagen i en temmelig lang Tid, thi en Revision af Straffeloven vil tage lang Tid. Der vil opstaa mange tvivlsomme Stridsspørgsmaal, som slet ikke staa i Forbindelse med den foreliggende Sag. Jeg synes derfor, at man kunde sige, at en Indvending af denne Natur er doctriener. Det er Noget, man jo ofte har sagt imod mig og mine Lige. Det vilde være en temmelig doctriener Indvending, at man ikke skulde gjøre et Brud paa Konsekvensen i Straffeloven og derfor vente med at foretage en Forandring af denne Art, til man havde faaet gennemført det for det Hele paa Straffelovens Omraade. Naar man mener, at der, for at gennemføre en gavnlig Reform i den her omtalte Retning, er Krang til strengere Straffe for Bedrageri ved Forhandlingen af Levnetsmidler, saa synes jeg, at det er fuldkommen forsvaerligt, praktisk og forstandigt her at